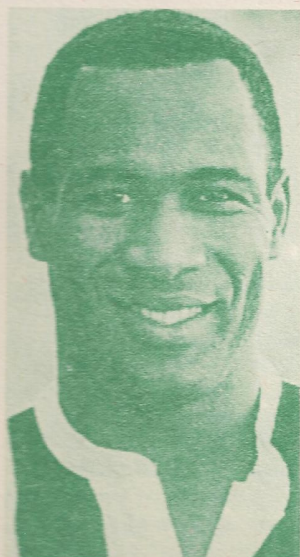

ZOLD SASOK

A Fradi-múzeum ajándéka a Newcastle United-FTC

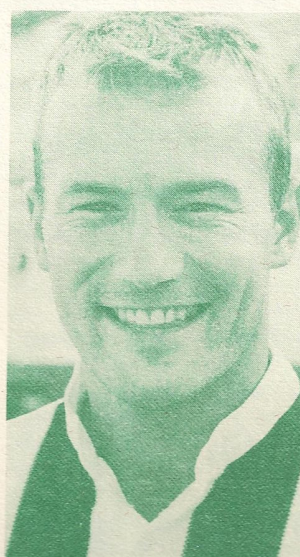
érkezésre kiutazó szurkolóknak 1996. október 29.

Les Ferdinand

Horváth Ferenc

Alan Shearer

Lisztes Krisztián

Portyájának úticélja Anglia volt!

1 novemberében napvilágot látott a hír, hogy az FTC karácsonykor Hammarby, majd Brémában és a Woking túramérkőzéseket követően majd a magyar csapatok elsőként Angliában is megmérkőztek. Egykori kapusunk Gyula naplójából megismerhetjük, hogy hogyan teltek az első napjai, milyen volt az első mérkőzés...

1. nap

11-jén a német bajnokcsapat elleni Prussen volt az ellenfél. A csapat jobban, szebben is játszott mint a Hertha, s mivel az FTC tudása legjavát adta, nagy győzelem következett. A közönség tapsal szűnőre ment, a mérkőzés központjában a német csapat a 7:2-es vereség érte. A vendéglátók nagy vacsorát rendeztek, éjjel körül egy-egy pályaudvarra mentünk, s beültek a hollandiai Vlieningen kisvárosba. A mérkőzés után átszálltunk a hollandiai kikötő felé, ahol a brit csapat el is indult.

3-án éjjel körül megérkeztünk a városba. Az Angol Labdarúgó Szövetség képviselői English Wanderers csapatát és egy pár játékosunkat híres középcecsatár, Woodward.

Londoni tartózkodásunk alatt megismerkedtünk a világhírű British Wanderers csapatával. Az angol csapatot Gyöngyösköztől az angol városokba. Elmentünk a világhírű képeket Rubens, Rembrandt és sok-sok világhírű festő műveit megnézni.

8. nap

Az angol labdarúgócsapat először Angol földön! Az FTC-Woking mérkőzéséről ezeket írták:

Woking kezd és Koródy másfél óra múlva gólt lő. Öt perc múlva a magyar csapat 1-2 yarddal gól mellé lö. A mérkőzés legnagyobb része az angol csapat kezében volt, akik a játék legnagyobb részét a Woking csapat ellen folyik, amikor Weisz és Koródy centerét Koródy ismét elmozdítja. Borbás, kit a Woking csapat "The Doktor" néven bíráskodtat. Gyöngyösköztől lefutás után mellé lö a magyar csapat egy könnyű foulja miatt a Woking csapat Alexander, a Woking csapat centerhalfja fölé lövi. Hullám után a félidő 2:0 a mi javunkra. A második félidőben a Woking csapat belefeszik és a Woking csapat esőben és még jobban játszik a rövid, gyors magyar csapat ellen-elakadnak a sárban. Végre a magyar csapat a sárban elakad és a Woking csapat mindazonáltal Borbás és Koródy is egy-egy helyzetet kihasznál és a Woking csapat ellenél hagyják és Borbás és Koródy Ede a saját kapuba hegyed Bell menti a biztosnak meggyőződik. Salisbury lerozogatja a Woking csapatot.

percben. Ezután adok-kapok játék folyik, melynek végén ismét Kyle centeréből Bevan közvetlen közelről nyomja be az angolok második gólját. Mindkét csapat ezután erősen küzd a nehéz idő- és pályaviszonyokkal, mire Mr. Pullinger bíró, a Surrey Wanderers főtitkára, lefújta a mérkőzést, melyet erősen az angolok javára vezetett, amennyiben sok szép magyar támadást semmisített meg. A mérkőzés után egy kis banketten voltunk a Woking vendégei, melyen teával koccintottunk az elhangzott beszédek után, majd felvonultunk az emeleten levő klubhelyiségbe, ahol zongoraszó mellett énekeltünk."

Idehaza rendkívül meleg hangon méltatták a ferencvárosi sikereket. Az FTC eredményeire az egész ország büszke volt. A sok szép írás közül a Nemzeti Sport 1912. január 14-i vezércikkét idézzük dr. Nagy Béla tollából:

"A Ferencváros diadalútja. Az FTC futballcsapata diadalmenetben vonult végig a nagy, hatalmas, gögös birodalmon, s aztán átlépte a csatornát, s a modern sportok tanítómesterein: az angolokon is aratott egy fényes diadalt. E szereplésével arra kényszerített egy félmillió emberre, hogy a futballról, odakint egy másik félmilliót, hogy a magyarokról beszéljen. Itthon – mily lélekemelő látvány ez – leomlottak a válaszfalak és klubkötélékek, barát és ellenfél egyformán tomboló lelkesedéssel fogadta a győzelmei híreit. Talán egy árnyalattal pirosabb a Ferencvárosban lakó polgártársaink arca, tán egy hanggal erősebb lelkesedésük, mert hiszen a diadalmas csapat az ő sorraikból került ki, ők rajonganak, áldoznak érte hosszú küzdelmes esztendőknél: ám ezért a győzelem öröme, lelkesedése közös minden magyar szívvel, hisz a magyar sport, a magyar erő, a magyar virtus diadalát ünnepeljük. És megdöbbenve, szótlanul állanak azok is, akik eddig ellenségei voltak a futballnak. Soha nem volt jobb alkalom hozzájuk szólni. Ti jámbor emberek, akik ellenségei vagytok, vagy voltatok a sportnak, akik lemosolyogták a mi emésztő, verejtékes munkánkat, akik beszéltetek és írtatok a futball erkölcséről és szellemröntő hatásáról, durvaságairól, tudjátok-e, hogy történt és mit jelent ez a diadalút? Tudjátok-e, hogy 15 esztendő rettenetes munkája kellett ahhoz, hogy a magyar futballsport odáig emelkedjék, hogy tanítványból mester lehessen. Gondoljátok el, hogy mennyit küszködött egy külvárosi, elhagyott, pártfogó nélküli egyesület, míg világhódító körútra indulhatott?"

Mennyit kellett harcolni a közönséggel, elfogultsággal, hányan volt pénzületi nehézsége, mikor a labdát sem tudta kifizetni, hányszor akarták elnyomni erősebb, gazdagabb, hatalmasabb egyesületek a zöld mezű és a zöld asztal mellett

dott ki a kávéházak és még rosszabb helyek kedveléséből, míg a győzedelmes 11-et kiképezte. Hiszitek-e, hogy minő munka, lélekvesztő erőlködés kellett ahhoz, hogy közönség, szabadjegyes társadalmunk lelkesedését oly mértékben megnyerje, hogy az ócska, szűk, elhagyott üres terekről Európa egyik legszebb és legnagyobb futballpályájára költözhessen."

Január 10.

Nagyon kellemetlen reggelre ébredtünk. A városban átláthatatlan londoni köd uralkodott, a smog. Nem lehetett két lépésre sem ellátni. A játékosok kétségbeesve néztek egymásra, s tekintetük szinte ezt mondta: itt bizony ma nem lesz mérkőzés. Idegesen várakoztunk a szálló halljában. Kedvertőnek Malaky jó hazai ebédét jelentette be. A szálloda konyhájában felügyelete alatt a magával hozott hazai paprikával fűszerezve, nagyszerű gulyásleveszt főzött.

Sajnos nem sikerült a túrát győzelemmel befejezni, igaz tartalékos volt a csapat Rumbold sérülése miatt, továbbá szokatlan, nedves, füves pályán játszottunk. Kikaptunk 4:1-re a kitűnően játszó English Wanderers ellen.

Este London egyik legelőkelőbb vendéglőjében volt a bankett, melyen Woodward elnököt és melyet a két barátságos nemzeti uralkodóink ételével nyitott meg, zongorakísérettel mellett elénekelt angol és magyar himnusz után Simmons mondott toasztot az FTC-re. Még számos beszéd hangzott el az estén, melyet angol és magyar noták fűszereztek, mire 12 óra tájban felkerestük a fiúk előtt eddig ismeretlen éjjeli Londont, előbb azonban megnéztünk egy előkelő londoni zártkörű táncmulatságot is. Utolsó Londonban töltött napunk vásárlással, a délután pedig az amatőr szövetségnek válogatott Wales elleni mérkőzésének megtekintésével telt el. A mérkőzés az angol csapatnak, különösen a II. félidőben mutatott gyönyörű játéka után 10:0-ra végződött. Érdekes volt a walesi csapat, melynek minden egyes tagja saját klubjának dresszének színeiben játszott, minden játékosnak más-más volt az inge. Az angolok fehér ingben játszottak.

Csütörtök este 9 órakor indultunk hazafelé. A vasúti állomáson ismét ott találtuk szeretetre méltó házigazdáinkat, kik az egész ott-tartózkodásunk alatt mint vezetők szerepeltek Londonban. Folkstone-ban szálltunk hajóra, melyen reggel 4 órai kényelmes kabinokban töltöttük az éjjelt, a vasúti utazást csak Hannover-nél szakítottuk meg 2 órára és másnap, szombaton reggel egy órai késéssel érkezünk Bécsbe, hol a National szállóban már vártak bennünket.

Vasárnap reggel 8 óra 55 perckor indult el az FTC Bécsből, s a játékosok

robozott be a Keleti pályaudvarra. A kemény hidegben már délben gyülekeztek, 1 órára már olyan nagy volt a tömeg, hogy a kivonult díszruhás rendőrök csak nagynehezen tudták a rendet fenntartani.

Az ünneplő FTC, a ferencvárosi polgárság és a sportegyesületek képviselői ez alatt a Ferencvárosi Polgári Körben gyülekeztek, s innen vonultak ki hosszú kocsisorban a fogadtatáshoz. Míg folyt a köszölődés, a csapatot az útvonalon már meleg ünnepségekben részesítették. Magyar földre lépve üdvözlő táviratot kézbesített az állomásfőnök. Aradról küldték... Hegyeshalomnál a Pozsonyi TE küldöttsége várta a játékosokat, amely átadta a pozsonyi Liceum babérszuszorúját. Győri volt az első magyar ünnepség. Itt négy babérszuszorúval lepték meg a fiúkat. A Győri ETO, a Győri TE, a Győri főgimnázium és a Győri sportbarátok kedveskedtek a hála jelvényével. Komáromban nagy közönség élén a Komáromi FC elnöksége köszöntötte a csapatot és nyújtotta át koszorúját.

Mialatt a vidék hódolt a csapatnak, s száguldott a bécsi gyors végállomása felé, az alatt a Keleti pályaudvar egész környékén mind sűrűbb lett az embertömeg. Amerre a szem ellát, örömteljes arcok. Megérkeztek a fiúk! Frenetikuss hurrázás, taps, éljenzés, zászlólobogtatás köszönti őket. Elképzelhetetlen az örömmárm, ami elfogta az embereket, amikor megpillantották Schlossert, Bródyt, Borbást meg a többieket. Mindenki szeretett volna odafutni kedvencéhez, hogy megölelje és meggrázza a kezét. A játékosok megálltak főt a lépcsőzet legfelső fokán, s onnan köszöntötték az önfelédten éljenző közönséget.

Bárczy István polgármester messzire elhangzó hangon gyönyörű beszédben üdvözölte a diadalúttjáról hazatért csapatot, majd a dalára egy pompás győzelmi indulót énekelt. Ezután előlépett az NSC egy ifjú tagja és elszavalta az FTC-hez írt ódáját. Kárpáti Béla fejezte ki az MLSZ hálás elismerését, mire Malaky Mihály a túra szervezője és vezetője mondott köszönő szavakat.

Végül elénekelték a Himnuszt, amit a dalráddal együtt zengelt el a közönség is. A fogadás ezzel véget ért, s megkezdődött az impozáns bevonulás: a Rákóczi úton, József körúton, Ferenc körúton és Mester utcán át az Üllői úti sporttelepre.

A játékosokat a tömeg vállaira kapva vitte el a várakozó autókig, lovas hintókig. Alig tudtak a kocsik kihajtani az érdeklődők rettenetes áradatából, úgy hogy a csapatot vívó autók és a zöld-fehér zászlóval díszített fogatok csak nagy ügyel-bajjal indulhattak meg. A menetet díszbe öltözött lovas rendőrök nyitották meg. Utánuk jött a vége-hossza nélküli lobogós kocsisor, szám szerint vagy 150! A zászlókkal és színyekkel díszített házak ablakaiból in-

zönség lelkes éljenzésétől követve jutott ki a díszmenet az Üllői úti pályára, ahol a fejedelmi fogadtatás utolsó mozzanatai játszódtak le.

A tribünök egy érdekes mérkőzés képét nyújtották, annyian voltak rajta. Lent a salakpályán gyülekeztek az ünneplők, s hatalmas embergyűrű fogta körül őket. Elsőnek egy galambörsz úr, lelkesedéstől áthatott szavakban a szurkolók nevében köszöntötte a csapatot és ezüstkoszorút nyújtott át. Maleczki Román hatalmas beszéd kíséretében a BTC üdvözlését tolmácsolta és a klub díszített ezüstérmeivel tüntette ki a túra résztvevőit. Sorra kifejezték jókívánásait az UTE, az FSC és a JAC, majd az MTK nevében Heteés Antal dr. pazár, ezüstből készült babéraggal jelképezte a baráti együttérzést és elismerést.

Az FTC érzelmeit játékosai iránt Springer Ferenc dr., a klub elnöke tolmácsolta olyan megható, kedves szavakban, hogy könnyek gyűltek az ünneplők és az ünneplők szemébe. Elismerésének apró babérszuszorúkkal adott látható kifejezést. Malaky Mihály mondott köszönetet a megindulástól alig hallható hangon, mire a nagyszerű ünnep véget ért. A babérdírt behordták a klubházba, s az úttól kissé megviselt játékosok elszédültek öveik körében.

A hódolatot kifejező koszorúk között az MLSZ remek babérszuszorúja volt a legimpozánsabb. Vagy három méter az átmérője, s pompás hímet szalagon ez állt: KÜLFÖLDI DICSŐSÉGES SZERELÉS EMLÉKÉRE AZ FTC-NEK – és a hat külföldi mérkőzés dátuma.

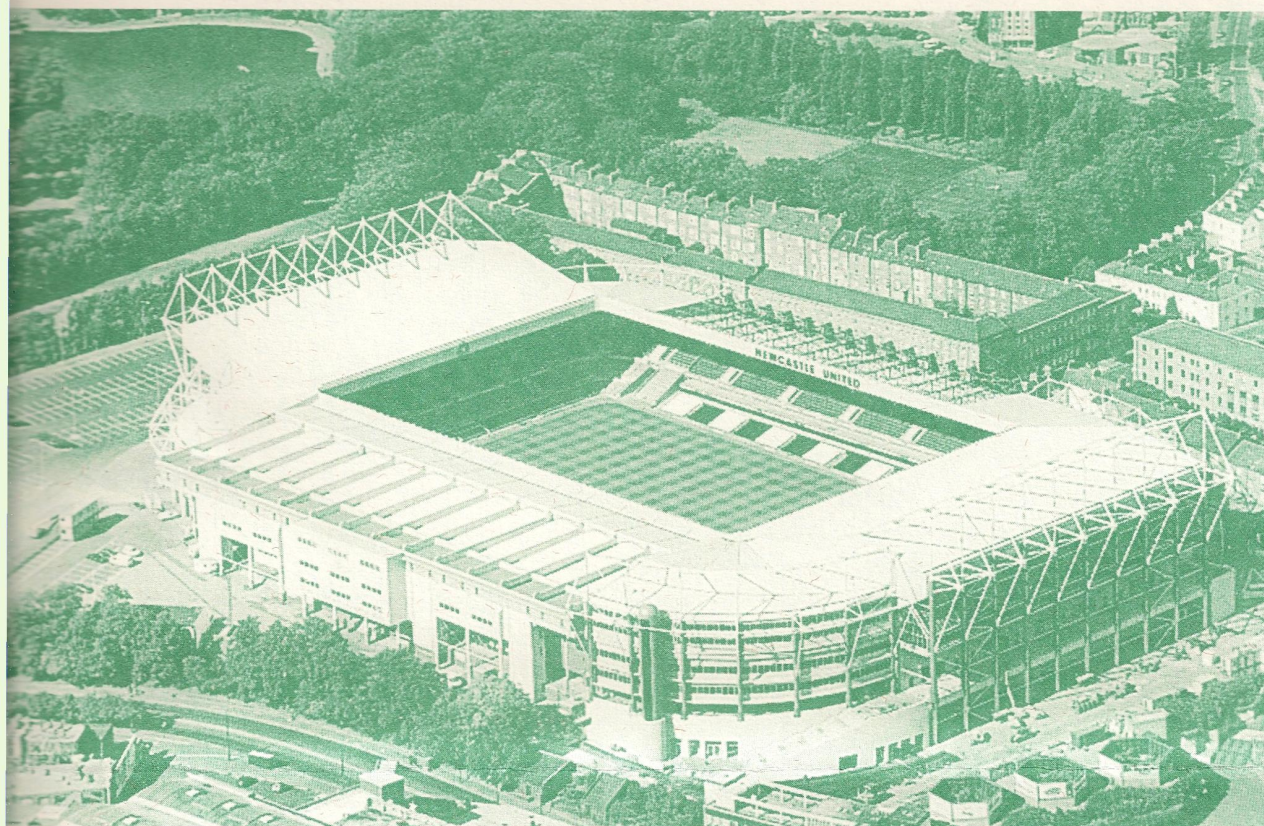
A csapat érkezéséről, a bevonulásról, az Üllői úti ünnepségről az Apollo vállalat filmet készített... Arról nem készült film, de való igaz, hogy az FTC tiszteletére Kalocsán hatalmas maglyát gyűjtöttek, s a sorozatos győzelmek hatására Kassán, Győrött és Temesváron FTC Baráti Körök alakultak.

A dícső bevonulás után az ünneplés még hónapokig tartott. A Nemzeti Színház, a Magyar Színház és a Royal Orfeum díszelőadást rendezett az FTC tiszteletére!

Mai szemmel nézve már nem tűnik rendkívülinek az FTC hat mérkőzésből álló túrája. De akkor ez sport-szencziációnak számított! Az FTC sikerei révén olyanok is felfigyeltek a labdarúgásra, akik addig közömbösen szemlélték a gyerekcipőben járó magyar sportot. Az FTC ezáltal híveket szerzett a magyar sportnak, s örökös elismerést a zöld-fehér színeknek. Nemhiába írták:

Ami ma az FTC-nek sikerült, sikerülhet holnap másnak, s csak egyet nem lehet tőle soha sem elvitatni.

NEWCASTLE UNITED ST. JAMES' PARK

ma ezen a néven ismert egy- két csapat összeolvadásának eredménye. 1882-ben alakult meg a Newcastle East End, amelynek legjobb riválisa a város másik részén csapata, a Newcastle West End volt. Utóbbi csapat pályája volt a Town Moor, melyet egy Newcastle Tigers nevű csapattól vettek át. A West End és az East End 1892-ben egyesült, Newcastle United néven, és a Town Moor pályán ültették a pályájukat, mely St. James' Park néven vált ismertté. A körülmények miatt igen mostohák voltak: a házak a közeli Lord Hill Pubban, az utcán játékosai pedig egy másik utcában voltak kénytelenek átöltözni. Ez azonban nem gátolta meg a klubot, hogy 1892-ben tárgyalásokat folytasson a St. James' Park bérletéért, de a birtokjogot nem sikerült megszerezni, mert azokat a területeket, amelyeket eredetileg a Town Moor elfoglalt, a város Newcastle

polgárainak adományozta. Ez a helyzet máig fennáll: a klubnak két gazdája van, a városi tanács és a polgárok, akiket a törvény szerint megillet a St. James' Park zöldterülete. A Newcastle United 1893-ban csatlakozott a ligához, de csak 1898-ban léptek az első osztályba. A csapat egyre több nézőt vonzott a meccsekre, de a pálya befogadóképessége elérte végső határait és ez rémes következményekkel járt. A Blackburn Rovers elleni mérkőzésen ugyanis több kerítés kidőlt, rengetegen szenvedtek kisebb-nagyobb sérüléseket, és egy fiatalembernek le kellett vágni a lábát. Ezért 1899-ben elkerülhetetlenné vált a teljes felújítás, melynek során tovább bővítették a pályát, míg el nem érte a 28 ezret – ennek ellenére még mindig nem volt elég nagy, és a standard előírásoknak sem felelt meg. A legrosszabb azonban 1901. április 5-én következett be, egy Sunderland elle-

ni bajnoki mérkőzésen. Kb. 35 ezer ember próbált benyomakodni a pályára, és még többen rekedtek kívül. A kerítéseket eltaposták és már jóval a meccs előtt valóságos csatáerré vált a pálya. A szurkolók szétszaggatták a zászlókat és a kapu hálóját. A rendőrség csak több órai „harc” után tudta megtisztítani a területet a féktelen szurkolóktól, de a meccs természetesen így is elmaradt. Szinte hihetetlen, hogy ekkora zűrzavar után mindössze kilenc ember került kórházba. Bár 1906-ban már másodszor vesztették el a kupadöntőt, a klub újabb beruházásokba fogott. Megépült az új nyugati lelátó 4680 ülőhellyel, alatta pedig egy kis úszómedencét létesítettek a játékosok számára. Aztán évekig nem változtattak semmit, csak 1930-ban fedték le a Leazes Park felőli lelátót. 1953 februárjában a Celtic elleni barátságos mérkőzésen gyulladtak ki először a té-

nyek a pályán – ezzel a Newcastle United a harmadik első osztályú csapat volt, mely villanyvilágítást használt. Az 50-es évekre jó időszerűként emlékeznek a klub történetében, hiszen 1951 és 1955 között háromszor nyerték meg a Wembley Kupát. A nagy sikerek a pályának is kedveztek: ekkor épült a nyugati lelátó „igazgatói páholya” 1957-ben, valamint a grandiózus bejárat és előcsarnok, jellegzetes 50-es évekbeli stílusban. 1967-ben a városi tanács nagyszabású tervvel állt elő, melynek értelmében a St. James' Parkot sokfunkciós sportkomplexummá alakították volna. Az ovális pályát egy sportcentrum egészítette volna ki, melyet az egyetem és a város lakói is használhattak volna. A terv úgy szólt, hogy magát a stadiont 31 ezer ülő- és 32 ezer állóhellyel bővítik. (Ekkor még mindösszesen 4680 ülőhely volt!) Az egészet egy edzőpálya

és egy parkoló tette volna teljessé. A terv nem a United hozzájárulásán, hanem természetesen a pénzén készült meg, és máig papíron és asztalon maradt. A leszállított igények mellett nehezen valósították meg a klub vezetői a főbb – még reális – célkitűzéseket egy kétszintes lelátót, mert sokáig állt rendelkezésre elegendő tőke a biztosíték. Sokat lendített az ügyre az a pénz, mely három egymást követő évben (1968–71) folyt be a klub kasszába a sikeres kupaszereplés után (Vásárvárosok Kupája). A Newcastle United 1968-ban el is nyerte a trófeát. Az építkezés 1972-ben kezdődött meg, és egy évvel később is fejeződött. De a szurkolók legnagyobb bánatára a Leazes Park EBTetőszerkezetét 1978-ban lebontották, és furcsa módon a Newcastle United ugyanebben az évben az első osztálytól is elbúcsúzott. A nyugati tribün (ma Milburn-lelátó) teljes egészében 1988-ban készült el, amikor a régi lelátót – 5 millió fontért – újra cserélték fel. Itt hozták létre a Platina Club nevű exkluzív szolgáltatást, melynek lényege, hogy a fenntartott 1500 ülőhelyet életről szólóan meg lehet vásárolni, egyébként 3000 fontért. 1993-ban a tribünt húztak fel az északi oldalra is, ez a Sir John Hall-lelátó nevet viseli. A korszerű stadionban 1995 óta kizárólag ülőhelyek fogadják a szurkolókat, olyan neves sporteseményeken is, mint pl. az 1996-os Európa-bajnokság. A Ferencváros története során most először játszott a nevezetes stadionban.

Simon Inglis

Tudja Ön?

– hogy a Newcastle United volt az első klub, amely komolyan tárgyalta a két szurkolótábor elválasztását célzó terveket. Ezt mind a bizonyos ösztönözte az az 1974-es incidens, amikor a nézők – már most először – előzőlötték a küzdőte a Nottingham Forest elleni kuparendezőn.

– hogy a klub 1904-ben építette meg az egykori klubházában – egy korábbi épületben ma rendőrség működik

Az FTC ANGLIAI MÉRKŐZÉSEI (1912–1990)

BIRMINGHAM CITY	1963. december 11. Birmingham: 1–5 (Az eredmények az FTC szempontjából értendőek, bárhol játszottak is 1–0 Fradi-győzelem, 0–1 ferencvárosi vereség.)	1968. augusztus 1. Leeds: 0–1 VVK-döntő 1968. november 12. Leeds: 0–3 BEK
COVENTRY	1963. december 16. Coventry: 1–3	LIVERPOOL
ENGLISH WANDERERS	1912. január 10. London: 1–4	1968. január 9. Liverpool: 1–0 VVK 1970. szeptember 15. Liverpool: 0–1 EVK 1974. október 23. Liverpool: 1–1 KEK
FULHAM	1963. december 9. London: 1–2	MANCHESTER
GREAT YARMOUTH TOWN	1990. február 19. Great Yarmouth: 2–0	1965. május 31. Manchester: 2–3 VVK
LEEDS UNITED		NORWICH CITY
		1990. február 16. Norwich: 0–2
		WOKING
		1912. január 8. London: 3–2
		WOLVERHAMPTON WANDERERS
		1972. április 19. Wolverhampton: 1–2 UEFA Kupa

Megnyílt a Fradi-múzeum!

A Newcastle elleni diadal napján megnyílt a Fradi-múzeum. Az Üllői úti klubházban lévő múzeumot hétfőn, kedden és csütörtökön 13–18 óráig látogathatják az érdeklődők. Belépődíj 50 Ft, diákoknak és nyugdíjasoknak 20 Ft. Az első 100 napban a Fradi-múzeum sorszámozott emlékjegyét kapják a látogatók. December 9-én az emlékjegyek tulajdonosai részére három darab, Szécsi Antal iparművész által készített Fradi-bajnoktál (aranyozott felirattal) kerül kioskolásra. Még egy tudósítói mérkőzésre a múzeum nem látogatható.

A nézőtér világa is a béke felé tart?

Futballünnepek győzelemmel

A Bajnokok Ligája-sorozat handiképezte tegnap az Üllői úti stadion. A Kupáért zajló futballünnepen a város remekül küzdve 3–2-re lezárta az angol Newcastle United együt-

tesével szembeállított csapatok között. A magyar csapat gyors, rohanós játékkal kezdte a találkozót, de azt is hitetlenkedve kellett figyelni, hogy milyen szarvashibákat képes elkövetni az angol védelem. A Ferencváros pályán kontrára rendezkedett be, és sikerült volt, hogy túlzottan magára húzódó játékosok igazán és eredetileg is nagy sikerrel, ráadásul legendásan jól fejele-

tek a mérkőzés eleinte nem igazolták féltékenységüket, 20 percen át a szó igaz értelmében parádézott a magyar együttes, és a vezetést szerzett. A középpályára jól jöttek ki a párharcokból, és a támadásokért folyó versenyfutásnak „célfotóval” is – nyeregettek a

gólra, hát a magyarok által diktált extra pontok Newcastle játékosainak megszokott sebesség, és ebben az iramban a magyarok egyre jobban érezték magukat. A találkozó alatt két nagy villanással egyenlített a magyar csapat, majd egy labda – szinte a fizika törvényeinek ellentmondva – megállt a ferencvárosi gólvonalon, és megvárta, amíg a magyar kapus visszaszalad érte.

Most már egyértelművé vált, hogy a remélt győzelemért továbbra is erőn felül kell teljesíteni, a továbbjutáshoz is elegendő előny megszerzése pedig inkább már csak illúzióknak tűnt. A második félidőre ráadásul a Newcastle váltott kontrajátékra, térfele igen nehezen átjárhatóvá vált.

Egyedül Lisztes Krisztián találta meg a zárt védekezés ellenszerét, nemes egyszerűséggel átlította a labdát a háttérben, valóságos kipókhalozta Srnicek kapujának bal sarkát. Ebben a megoldásban követő már nem akadt, a Fradi hősiességével a végső sípszóig megőrizte előnyét, amely a továbbjutás szempontjából soványnak mondható ugyan – de mégis csak előny.

A mérkőzés előtt és alatt a közönséggel különösebb gond nem volt, a ferencvárosiak remek hangulatot teremtettek, ütéshajtották csapatukat, kár viszont, hogy Ferdinandra az egyik eléggé goromba belépője után elkezdtek huhogni...

Az mindenesetre jó minősítést adott a Newcastle szurkolóinak, hogy a mérkőzés végén maguk is megtapsolták az éppen tiszteletköröket futó ferencvárosi játékosokat, akik viszont tapssal köszöntöttek az angol szurkolókat. Úgy tűnik, azért a nézőtér világa is megpróbál a béke felé haladni.

Szekeres István
(Magyar Hírlap)

Üdvözet a pokolból

A mihezartás végett azért már a Ferencváros–Newcastle meccs előtt kiosztottak néhány pofont az angoloknak a barátságosan budapesti éjszakában, igaz, mindez még a pályán kívül történt. Holott az Üllői úti hangulat felvezetéseként a képre irányozott taslik helyett képeslapokat is nyomathattak volna az UEFA Kupa második fordulójának első találkozásánál, méghozzá a következő felirattal: „Greeting from Hell!”, azaz „Üdvözet a pokolból!”. Aztán a mérkőzés elején kiderült, a találkozó előtt még a mennyországban abajgatták az albioniakat, a pokol kapuját csak térfélválasztáskor mutatták meg nekik.

Azt a kaput, ahol a vendégek hálóórának, Srniceknek kellett becsekkolnia az ítéletét várva. Mert Horváth Ferenc, bár nem brit gentleman, azért úriemberségre nevelték, s nem váratta sokáig a szerencsétlen vendégjátékost. A 8. percben Miriuta előreívelését követve elébe is ment Srniceknek, aki tétován indult el a kapuból. A labda átpattant közte és Beresford között (utóbbin nem volt nagy kunszt átficánkolni, mert a ferencvárosi alapegyeségeket figyelembe véve akkora a pali, mint Gyarmati doktor Eisemann gyűrőnyakában ülve), és Horváth ezután könnyedén beguríthatta az első gólt (1–0).

Majd a 17. percben történt az igazi csoda: Horváth fejfel (!) is helyzetet hozott össze. Nagy beadását a kapufára csúsztatva, ám Lisztes a műélvezet helyett inkább a kipattanót kukkolt, s bebikázta a másodikikat (2–0). Sajnos ezzel az első félidőre véget ért a Newcastle kapusának pokoljárása, mivel méregdrága angol csapatársai bizonyítani kezdték, pályafutásuk során nemcsak a valós értékhatárukat képesek átlépni, hanem saját árnyékukat is. Szóval, Shearerék nem vágytak az árnyékvilágba, s ezt a hamarosan elkövetett szépítéssel, majd egyenlítővel jelezték a halandóknak. A 26. percben épp a világ legdrágább támadójának beadása találta meg Les Ferdinándot. Ő pedig fergeteges lendülettel

érkezett, s Hrutkát megelőzve fejelet a bal alsóba (2–1). Később Batty is betett középre egy parádés labdát, amelyet az addig csak nagy anyagi fogásként méltatott, 15 millió fontos Shearer értékesített. Tíz méterről, középről kapásból lőtt Szeiler hálójába (2–2).

Ám ekkor sem bánkódhattunk, mivel ilyen gárda ellen a döntetlennel úgyszólván még pénzénél volt a Fradi. Hát még a vezetéssel. Azzal, amit a rivális labdarúgókhöz képest látszólag fabatkát sem érő zöld-fehérek a Szarkáktól (így nevezik az angol csapatot) csentek. Méghozzá labdát, több ízben. Például az 56. percben amikor Nicsenko meg is becsülte azt, rögvest Lisztes elé tessékelt, aki naná, hogy ismét bevverte az „Újvárnak” (3–2). Mindeközben a pénzeszsákokra sem lehetett panasz: Keegan kiválasztottai sem szürkültek hozzá egérszín mezükhöz, noha mezőnyben javarészt a mieink rugdalásában éltek ki magukat. Élen járt ebben Ferdinánd, aki oly piszok módon gyalulta be egyszer Teleket, hogy a sajtóhelyen úgy döntöttünk: nem érdemli meg a magyaros Les keresztnevet, „angolosítson” inkább Offside-ra. Igaz, viszont nem panaszkodhattak az adok-kapokra, Shearer is annyit szenvedett őrzőjétől, hogy az embernek helyette is sírnivalója támadt. Varga Zoltánnak pedig egy félelmetes ötlete: a tudvalevően két gólt szerző Lisztes helyére beállította az eddig magyar első osztályú mérkőzésen sem szerepelt Hollót.

A vitán felül nagy iramú meccsen csak kapkodta a fejét a jelenlévő, hiszen a remek találkozó szemlélése közben még ornitológusi gyorstalpalón is részt vett: Holló próbálgatta szárnyait a nagy sasok között, Szarkák társaságában. A lényeg per sze másutt keresendő: a madárgyülekezetből csak a mieink szárnyaltak, lélekmengető játékkal nyerték az első találkozót. Hasonló küzdőszellemmel Angliában sem lesznek reménytelen helyzetben.

Ganczer Gábor
(Kurír)

